

Subjekt je „událost“

Každý subjekt je vnitřně sjednoceným událostním děním, které má svůj počátek, průběh a konec (které pochopitelně nesplývají do jediného časového okamžiku). Struktura událostního dění, tj. dění pravé (vnitřně sjednocené) události, má jako by vyvážený, ale přece jen dost labilní resp. narušitelný charakter; zejména má také vlastní tendenci k deviaci, která musí být aktivně zvládána a překonávána různými druhy nápravy. Zejména subjekty vyšších úrovní jsou více „zranitelné“ resp. deformovatelné (a to nejen v důsledku cizích tlaků a zásahů, nýbrž i z vlastního selhání). Všude tam, kde jde o kolektivy či ‚society‘ událostí téhož typu, najdeme také nové druhy událostního dění, které není integrováno zevnitř society (neboť ta sama není subjektem), nýbrž pouze zevnitř jednotlivých subjektů, které society tvoří. A tam všude se objevuje také nový druh „nápravy“, která se vlastně neodehrává v rámci žádné pravé události, nýbrž pouze v rámci nepravé události, do níž jsou zapojeny jednotlivé pravé události. K nápravě pak dochází v delších časových úsecích, daleko přesahujících časové údobí událostí jednotlivých (pravých, ale eventuelně i kolektivů či societ událostí pravých).

(Písek, 130221-2.)